

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DRINCEANU, DUMITRU

Puf de pădărie/ Dumitru Drinceanu;
editor: Florea Firan – Craiova:
Scrisul Românesc Fundația-Editura, 2022

ISBN 978-606-674-310-5

I. Firan, Florea (ed.)

821.135.1-31

© Dumitru Drinceanu

© Scrisul Românesc

Fundația-Editura, Craiova, 2022

Tel./fax: 0722.753.922; 0251.413.763

Email: scrisulromanesc@yahoo.com

DUMITRU DRINCEANU

Puf
de pădărie

Scrisul Românesc
Fundația – Editura

Caprins

Între două lumi.....	5
Chemarea.....	19
Prestidigații.....	25
Diplomatul.....	29
Amprenta dragostei.....	41
Cum „se face”?	51
Conviețuire.....	64
Răsare o bancă.....	69
Schimbul gărzii pretoriene.....	77
Totul sau nimic.....	81
Dor de libertate.....	89
Tentativa.....	100
Se prăbușește cerul.....	106
Față în față.....	114
Jocul la două capete.....	119
Surpriza.....	129
În careu.....	144
Caleașca trece nevăzută.....	148
Rona.....	153
Treptele neputinței.....	170
Luminițe în ceață.....	180
Din cer sub pământ.....	185
Prăpastia.....	195
Rămășițe.....	209
Fantoma neinterzisă.....	224
Lungul drum.....	229
Puf de pădăie.....	236

*Am zis râsului: „Ești o nebunie!”
și veseliei: „Ce te înșeli degeaba?”*

ECLEZIASTUL

Orice asemănare cu persoane și situații din viața reală este întâmplătoare.

Între două lumi

— Urgența, domnule doctor. O tânără în comă, însoțită.
Ingestie de medicamente.

— Așteptăm.

Numărul cazurilor de suicid în rândurile tinerilor crescuse îngrijorător de la un an la altul. Apelează cu ușurință la narcotice fiindcă sunt o poartă de intrare imediată în altă lume, una incitantă, chipurile, plină de iluzorii plăceri și mister. Fanteziile minții dopate, dar și performanțele anatomice ale corpului uman sunt cunoscute încă din Grecia antică, în întrecerile sportive olimpice, iar în spațiul tracic le-au confirmat Herodot și Strabon. Un „Card de liberă trecere” numise viciul un doctor în vârstă din secția de terapie intensivă. O bravadă la început, pentru tineri, devine treptat o formă disperată de evadare care ascunde probleme serioase, iar combinația cu alcoolul duce negreșit la urgență. Adulții apelează la droguri îndeobște în faze avansate de depresie, boli, psihoze-nervoase, maladii în care caută când evadarea, când calea răzbunării, a pedepsirii. Asociate adeseori cu depresii cronice, obsesiile suicidare se manifestă frecvent, semnalând o labilitate psihică. Cu cât sunt mai criticate și interzise, drogurile devin mai „apetisante”, ca orice rău supramediataz. Sunt diferențe mari și controverse asupra interdicției ori a liberalizării consumului de substanțe halucinogene în lume. Depresia, în lumea liberă a tentațiilor și nu numai, era acum exportată neîngrădit, fiind resimțită din plin pretutindeni în lume, iar psihicul a rămas aceeași apă cristalină, numai că, odată cu evoluția societății, se tulbură tot mai ușor.

Secția de terapie intensivă este aglomerată. Două asistente și o infirmieră pregătesc perfuziile și instrumentarul pentru nefericita anunțată. Le coordona un doctor înalt, în jur de patruzeci de ani, blond, cu păr grizonat înainte de vreme. Avea niște ochi mari, sprâncene pleșuve și pupilele exagerat de deschise. Părea nordic european, îl trăda ușor accentul, deși vorbea fluent românește. Brancardierii sosesc cu o tânără brunetă, părea să doarmă liniștită.

Era de o frumusețe răpitoare, copia fidelă a actriței Sofia Loren la aceeași vârstă. Același ten creol, ochii mari și migdalați, sprâncene subțiri și arcuite, buze senzuale, un tablou live în tonuri meridionale. O așază destul de neglijent în patul indicat, dezvelindu-i coapsele.

— Este cineva din partea pacientei? întrebă medicul.

— Da, domnule doctor, soțul.

— Rugați-l să aștepte și chestionați-l. Poate știe cât timp a trecut de la ingestie și indiciile necesare, se adresa uneia dintre asistente.

Doctorul îi ridică pupilele, îi ia pulsul, în timp ce o asistentă pregătește spălătura gastrică.

— Vreau o fișă.

— Spune că în jur de două-trei ore, cel mult, revine asistenta. A luat propanol, nu știe câte, îl ia curent pentru tahicardie. Fumează, de la o vreme era mai agitată și avea ochii tulburi. Cunoaștem noi cazurile astea... acum, fără cocaină, nu mai fumează lumea bună...

— Da, toți iau ocazional... bombăni doctorul dezaprobat. Spălături imediat, parțial s-au absorbit, deja sunt în ficat și sânge... După aceea, o electrocardiogramă și perfuzare, hidratare serioasă.

După prima perfuzie, femeia avea în obraji un amestec de paloare cu roșu aprins. Doctorul îi luă din nou tensiunea

și pulsul, lăsa fetele să lucreze și chemă asistenta șefă. Veni și ECG. Era o aritmie severă cu extrasistole. Pacienta intrase în fibrilație paroxistică.

— Montați-i un Holter ECG, monitorizare supravegheată 24 de ore. Dați pentru 24 de ore câte un Metoprolol 100 mg și Trombostop 4 mg, Rytmonorm două pe zi, dimineața și seara. Îmi spuneți peste două ore pulsul și tensiunea.

O reclamă stradală atrăgea atenția trecătorilor asupra unei instituții apărute de curând. Din când intrau sau ieșeau domni și rareori doamne în ținute pretențioase. În fața unui birou din holul central un tropăit grăbit de tocuri și o bătaie precipitată în ușă anunță o dimineață agitată:

— Vă rog să mă scuzați, sunt nevoită să vă deranjez, se adresa ea celui din fața unui birou unde mai erau trei necunoscuți. Se aplecă și îi șopti:

— Soția dumneavoastră nu se simte bine!

— S-a întâmplat ceva? Unde este?

— Pe terasă, în spate. Nu știu ce are, acum am văzut-o pe fereastra chichinetei. Nu arată bine, de la prima oră am văzut-o schimbată...

— Să nu fiu deranjat, lipsesc... nu știu cât, mă întorc! Și... te rog, discreție totală! Să vină imediat Răducu.

Se scuză celor de față, invocă o urgență. Îl va înlocui directorul adjunct, Răducu.

Cel alertat, un bărbat brunet, athletic, aproape de patruzeci de ani, ușor grizonat, de statură mijlocie, ieși grăbit în hol. Avea trăsăturile unui om sobru, totuși, ceva în trăsăturile lui trăda un aer boem. Ochii ușor încercânați îi străluceau, mari și expresivi, de un căprui șatirat cu nuanțe verzui. Pătrunzători și, în momente de relaxare ori în conversații plăcute, de-a dreptul

visători. Genele lungi și negre, linia sprâncenelor, păreau în arcuirea lor să încadreze într-un tablou cât se poate de viu ochii, frumoase perle mari și alungite. Îi îndulceau trăsăturile înăsprite de câteva riduri în formare. Cineva îl dorise de sex opus înaintea nașterii... Strălucirea ochilor îi trăda tensiunea. Pulsul începuse să o ia razna, gura i se uscaseră instantaneu, mergea precipitat. Nu răspunde decât fugitiv, din cap, câtorva dintre salaturile celor în audiență și ale colegilor. Evită cu pași repezi camera șoferilor și coborî treptele din spatele instituției, care duceau în curtea interioară, o fostă grădină de vară a unui cinematograful din București. Pe un scaun, spre fundul grădinii, o tânără părea că doarme cu capul ușor căzut în față, cu bărbia în piept. Chiar era frumoasă adormita, numai că nu dormea și totul se întâmpla nu în mirifica pădure, ci chiar în jungla Bucureștiului din luna iunie a anului 1992. I se adresă tulburat, cu vocea tremurândă, dar nu-i răspunde. O atinse pe frunte și încremeni: femeia era rece, părea să doarmă adânc. O transpirație ca gheața și pulsul slab, neregulat, îl alarmară. În capătul gangului, pe stradă, se vedeau mașini în coloană, se auzeau scrâșnete și claxoane. Era ora de vârf. Obișnuitul blocaj de la primele ore ale zilei. Orașul intrase în rândul lumii după căderea dictaturii în decembrie 1989, acum era în vâltoarea căutărilor de drumuri ale înnoirii. Alt Eldorado, mai bogat, fiindcă devenise oaza nesperată în care visul prosperității se împletea cu cel al incredibilei libertăți. Furnicarul începuse odată cu cursa îmbogățirilor primitive: de la înșelăciune la jaf, de la prostituție la furt, de la furt la violență. Speranțele și haosul se revărsau amestecate... Pe ansamblu, era un tablou colorat, filmat în mișcare, promițător, în care pluteau endorfine, dar și zgomote infernale. Era ora la care se adăugau și mașinile mari ale gunoierilor, în fața localurilor se mătura și arunca apă...

Praful măturilor de nuiele, peste care modernismul trecuse fără oprire, ca pământul pădăiei, pudra trecătorii care întorceau capul, nemulțumiți, unii vociferând în barbă. Pe unde stropseau se forma o mazăgă neagră ce părea să prefigureze multe din cele ce aveau să vină în noua societate pestriță. De fapt, zoaiele ieșiseră la iveală din urmă cu doi ani...

Capitala se internaționalizase: devenise insuportabil de gălăgioasă și aglomerată. Străzi îngustate de parcările jumătate pe trotuar și, mai ales, de caramboluri și defecțiuni tehnice ale vechilor mașini, mari și mici, reparate ad-hoc, ca în Mexic și nordul Africii, un amestec ciudat de modernism și vechi. Pe străzi periferice din cartiere sărace era mai rău... ca în fața minelor părăsite din canionul american, unde Hollywood-ul venise după marele război să toarne filme. Ceva din trecut apăsa ca o umbră deasă asupra acestui disputat colț de rai din centrul vechi al Bucureștiului, în parte european, în parte oriental. Fiecare colț de stradă părea o aglomerare de târguri de altădată, un fel de capitală a iarmarocelor, păreau să mai lipsească seraiul și cadânele ori vestiții cai și călăreți cazaci, un loc incitant cu predestinare istorică, lângă care este Piața Universității. Aici, la kilometrul tragic al noului început, din decembrie 1989, parcă mai scrâșneau șenile de tanc, răpăiau mitraliere, gloanțele șuierau împrășcând caladârul însângerat ori mușcau din ziduri și intrau adânc în locuințe și carnea celor ce se ascundeau precum cârțițele; până seara, când trasoarele brăzdau cerul speriat ascuns sub pelerina neagră a nopții.

În nebunia străzii din acea dimineață nu avea sens să fi chemat șoferul. Mașina era parcată cine știe pe unde, pierdea timpul care se comprimase insuportabil, spulberând șanse, și ce șanse!... O luă în brațe și ieși cu ea, curând văzu un taxi. Șoferul anticipă, porni o sirenă stridentă între atâtea care

invadaseră orașul și deschise portiera. O secundă mai târziu șoferul văzu speriat membrele tinerei femei legănând aiurea, trupul inert și capul căzut nefiresc peste brațul celui ce o purta. Bărbatul urcase însă pe jumătate cu femeia, grăbit și de teama răzgândirii taximetristului. Îl privi în ochi și îi promise că îl va răsplăti cum trebuie.

— Să mergem! Este în joc o viață. Nu aveam timp să sun și să aștept ambulanța.

Omenia fusese repede resuscitată. Omul păru că înțelege situația, opri sirena și claxonă strident, aprinse farurile și forță ieșirea, mergând jumătate pe trotuar. Se strecură pe scurtături neaglomerate și în câteva minute ajunse la spital. Cei doi erau pe bancheta din spate, bărbatul încercase să o trezească, dar tânăra nu ieșea din somnul adânc. Avea fața palidă, fruntea și palmele erau reci. Le privi cu teamă, nu cumva să fi învinețit degetele. Părând că dormea profund, femeia era în comă. Din când în când o mișcare spasmodică, de parcă o dureau încheieturile mâinilor și picioarelor, era singurul semn de viață, dar și de luptă mută în străfundurile ființei. De fapt, simple contracții musculare care străpungeau gheața tot mai impenetrabilă dintre conștient și inconștient. Cel ce o însoțea se temea pentru viața tinerei soții și pentru cei doi copii minori ai lor. Pe drum pregătise banii și-i dă șoferului. Simți că timpul care se scurge provoacă durere. Așteptarea îi spărgea tâmpile. Intră direct la terapie intensivă cu soția în brațe. Brancardierii își beau cafeaua, care pe unde apuca, mai ales pe lângă liftiere și infirmiere. Spuse doctorului care îi ieși în cale că își găsisse soția fără cunoștință, cu un tub de propanolol gol lângă poșetă. Da, de la o vreme lua acest medicament regulat, la recomandarea unui cardiolog. Avea tahicardie, dar, ipohondră, insistase să i se administreze doza

maximă fiindcă moștenea, zicea, boala răposatului tată, cardiac din tinerețe. Este rugat să aștepte pe hol, după ce i se luase acordul de a se uza electroșocuri în resuscitare, la nevoie. Își asuma, desigur, riscul de a nu-și reveni după acea tehnică, în timpul executării inima încetând să mai bată. Totul era contracronometru. Fără electroșoc perpetuau însă fibrilația și pulsul extrem de accelerat.

De când o găsisse în comă îl frământau regrete, flashuri, dar obsedante erau teama pentru ea și grija pentru copii, Robert, de unsprezece ani și Theodor, de nouă ani. O alternanță aiuritoare, deși voia să-și golească mintea de noianul de gânduri sau, cel puțin, să caute un culoar luminos pentru echilibru. Neiertătoare scene de viață, vorbe și gânduri îl ardeau. Aveau acum alt răsunet în clopotul minții, altă vibrație în suflet. Era un contrast ciudat între expresia feței lui împietrite, de om gata să lupte cu forțele iadului și groază. Dragostea era și ea resuscitată sub adierea pericolului fatal. Transpirase tot, respira în gol, parcă fără vreun aport de oxigen.

Din tot arsenalul de subterfugii căuta unul reușit... Cu siguranță, înainte de toate, prioritate avea viața ei. O iubea și mai mult acum, când suspendau șansele salvării. Trecutul venea avalanșă, cerându-și asumări înăbușite ori ignorate.

Doctorul apare în fața ușii, zâmbind:

— Domnule, înainte de toate, aveți noroc! După electroșoc pulsul a revenit aproape la normal. Primește favorabil perfuzia, sigur, îi ajutam cordul...

— Despre ce este vorba, vă rog?

— A luat o doză mare de propanolol, suntem în fața unei tentative de suicid, fără îndoială. Dacă ați fi întârziat câteva minute, era pierdută! Este pe drumul cel bun acum, tensiunea începe să revină treptat. Știți cât avea de regulă tensiunea?

— Mereu a avut-o puțin sub cea normală. Domnule doctor, ce trebuie să fac, care sunt pașii?

— Liniștiți-vă și reveniți spre seară, dar lăsați fetelor înaintea de a pleca adresa, telefonul, locurile de muncă...

— Domnule doctor, sunt rudă și prieten cu profesorul Coliu, am rugămintea să nu apară oficial tentativa de care vorbești! Știți ce înseamnă la serviciu și în societate, avem doi copii. Sigur, importantă acum este salvarea ei fără sechele grave.

— Mai ales, să nu se mai repete tentativa! îl completează medicul. Am reținut, vedem ce se poate. Semnele clinice promit. Dacă totul decurge bine, probabil mâine după vizită o trimitem pe secție. Trebuie să vedeți însă despre ce este vorba: suicidul la femei, de regulă, se repetă! El devine o armă disperată de intimidare, eliberare, răzbunare sau pedepsire, după caz. Și acum, scuzați-mă, sunt așteptat. La revedere!

— La revedere, mulțumesc foarte mult! și roși, plecând cu capul în pământ.

Se întoarse la birou, avea mult de lucru... Era „creierul” nou înființatei bănci cu capital mixt, iar atragerea de capital, studiile stufoase cerute pentru autorizare și funcționare au însemnat până acum un travaliu de peste șase luni. Programul informatic și regulamentul interior nu erau încă definitive și aprobate în Consiliul de administrație și toate, în loc de proceduri standard, se bazau pe câteva repere vagi. Ajungea acasă seara târziu, o dată a stat până dimineața, a venit acasă pentru mai puțin de o oră și s-a întors la serviciu. Aveau direcții și servicii, dar nefuncționale, personal insuficient, posturile erau ocupate de la început de rude și prieteni ai președintelui băncii, care avusese ideea fondării instituției. Pentru toate studiile și documentația fusese atras special din direcția de supraveghere a Băncii statului și numit vicepreședinte Mirel

Ștefănescu. În seara aceea se retrase devreme și veni acasă, în Giulești. Copiii, sosiți de la școală încă de la prânz, erau în grija bunicii din partea mamei, care locuia pe aceeași stradă, la trei case distanță. Se jucau în curtea casei, ascunsă între blocurile ridicate după 1980, un dreptunghi de vreo două sute de metri pătrați, în care se rânduiau leagănul de joacă anume instalat pentru a motiva copiii să nu stea pe stradă, trandafiri și alte câteva flori, printre rânduri rare și înalte de vie, strănse în pergolă în fața intrării în casă și în spatele acesteia. Era locul de evadare la umbră și răcoare în toiul verilor toride din București. Îi îmbrățișă pe copii și plecă la Jeni, mama soacră. Nu știa cum să o anunțe de isprava fică-sii... O femeie simplă și muncitoare, cu numai cinci clase, harnică, iubea copiii și îi îngrijea cum știa ea. Era însă o colerică de-a dreptul explozivă. Nu putea fi cu nimic contrazisă ori corectată. Venită în tinerețe dintr-un sat dâmbovițean, nu avusese puterea de a se smulge din carapacea îngustă în care crescuse în familia ei nevoiașă. A rămas singură imediat după nașterea Ralucăi. Vizitele la cimitir i-au prilejuit cunoașterea unui companion, Milică, tot văduv, muncitor într-o turnătorie. Un voinic blând și cumsecade venit dintr-un sat de lângă Pitești, trecut de cincizeci de ani, care își sorbea restul zilelor cu câte un pahar și mult tutun...

Mirel nu încetase să o iubească pe Ralu, de aceea se învinuia cumva de tentativa de suicid a soției, știind că în ultimii ani dedica profesiei zilnic, suplimentar, cel puțin două ore. Se înțeleseseră ca el să se ocupe cât poate de mult de carieră, atinsese timpuriu afirmarea și ocupa funcții importante de ani buni, dinainte de 1989. Deși au absolvit facultatea la un an diferență, el avea de peste două ori salariul ei, iar de când era în staff-ul băncii, de vreo cinci ori. Soția făcea menajul, copiii erau în grija bunicii. Se jucau tot timpul. Seara veneau

obosiți la ora desenelor cu Mihaela și adormeau cu caietele în față, întinși jos, pe covor... aveau voie de la mama și mamaia. Aflaseră slăbiciunea bunicii, care ajunsese să umble după ei cu mâncarea prin curte, plângând... Treptat, lipsa părinților până seara i-a răsfățat și făcut voluntari, învățând prea mult despre drepturi și prea puțin despre obligații. Pe lângă ceea ce au ereditat fiecare, ușor, ușor au învățat să fie egoiști, adevărați „supraviețuitori”. Lecțiile le făcea Ralu, în câteva rânduri Mirel a surprins-o seara târziu imitându-le perfect scrisul. Explicațiile nu-și mai aveau sensul. Ea venea la fel de târziu, spunea de vreo doi ani că ia lecții de engleză. Aparent docilă, soția era la fel de voluntară precum copiii. Orice promisiune era făcută formal, pentru a aplana un conflict de moment, dar imediat era încălcată.

— Ralu nu se simte tocmai bine, am dus-o la doctor astăzi, începu ginerele, încercând să nu arate panicat. Merg din nou diseară.

— Cum, Raluca? Unde? Ce are? Spune, mă îmbrac imediat, mergem amândoi.

Îi răspunse voit evaziv. Avusese amețeli, probabil o criză biliară, nu era nimic grav. Nu, nu putea veni, era nevoie să supravegheze copiii. Nici mâncare nu avea voie să-i ducă, avea dietă strictă cu supe, da, îi va duce mâine ceva dietetic, de casă... Chemă copiii, îi rugă să intre mai devreme în casă și să-și facă lecțiile. Erau puțin îngrijorați, păreau să fie ascultători. Le spuse că le stă la dispoziție timp de o oră, dacă este nevoie să-i ajute. Nu... sigur, nu era nevoie... știa că el le inducea numai pașii. Luă numai câteva lucruri trebuincioase și plecă la spital.

Drumul îi oferi timp de reflecție. Când s-au despărțit drumurile lor, de când tăcerile în care ea se cufunda erau lumea

ce i-o refuza lui? Încercase de mai multe ori să dialogheze, simțise carapacea în care se izolase, dar ea evita, dezmințea, devenea de-a dreptul excesiv de docilă. Parcă se temea să nu-i fie descoperită acea lume pe care el o luase drept depresie, văzând-o speriată de firele albe răsărite pe frunte. Începuse de la o vreme să se vopsească. Acum, dintr-odată, devenise tardivă orice reparație... Nu, nu avea să judece nimic. Era prețul ce-l promisese divinității în sinea lui acolo, pe băncile grădinii de vară în care o găsisese în brațele morții, sub rezerva salvării ei... O cale ușor mistică pe care oamenii îngroziți pășesc spre a întreține speranța. Crezuse că după ce-și vor achita datoriile vor susține de pe alt nivel nevoile crescânde, dar economiile ce se acumulasă în ultimii cinci ani nu-i făcuseră mai fericiți, dimpotrivă, prăpastia se adâncise pe nesimțite, adăpostind tot mai multe umbre.

„Ce minunat ar fi dacă m-aș trezi dintr-un vis și lucrurile ar fi în firescul lor!” implora el. Amurgul cobora peste oraș și promitea să potolească spiritele, odată cu calmarea vacarmului. Un peisaj aparent nou, totuși trist... Nostalgia unduia în note sensibile într-un solfegiu ce amesteca trăiri cunoscute cu fiorii speranței de mâine. Tinerețea se pierde, de fapt, când sunt percepute greutățile și li se face simțită apăsarea. Ajunse la spital.

Raluca era tot sub perfuzii, nemișcată. Simți un cuțit în inimă când îi văzu închiși ochii aceia atât de frumoși. Pomeții erau parcă mai proeminenți, gura căzută, o imagine care îl cutremură... Când este la marginea prăpastiei fizionomia omului este înspăimântătoare, oricât de tânăr și frumos a fost cu câteva clipe în urmă. Alungă cu greu senzația aceea groaznică, spunându-și că părea retrasă într-un colț pentru a se odihni puțin, numai că el nu putea să o ajute ori să o roage ceva. Păreau grabnice și nespuse atâtea, amar de vreme... Nu